

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ יְתֵרוֹ-תְרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים
כרך כ"ט - חלק י"א

קונטרס 851

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

השיפה

מלחמת העולם השנייה, עוד מדינה ועוד אחת נכבשת ע"י היטלר ימ"ש, אין מי שיכול נגדו, כבר עומד הוא בשערי א", הלבבות הולמים, כולם חרדים מן העומד לקרות, מפחדים ממטרתו להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים טף ונשים...

הגה"צ רבי יהודה לייב אשלג זצ"ל יושב בחדרו קולמוסו בידו, כותב ומתרגם, מבאר ומברר את הזוהר הקדוש, ידוע ידע את שכתב רבי שמעון בר יוחאי "בספרא דא יפקון מגלותא", בזכות הזוהר הקדוש נצא מן הגלות, לכן תרגם את הזוהר הקדוש ללשון הקודש, כדי שכל יהודי, גם פשוטי העם, יוכלו ללמוד ולהבין את הזוהר הקדוש.

לאחר יגיעה עצומה גמר את המלאכה והביא את הזוהר הקדוש לדפוס. באותו הזמן נתבשרו תושבי ארץ ישראל שהמלחמה הסתיימה, זממו של היטלר ימ"ש לא הצליח, הוא לא כבש את ארץ ישראל.

אותו הסיפור התרחש כאן בארץ הקודש במהדורה שניה בשנת תשס"ט. מלחמה בדרום, החמאס משגר טילי קסאם, מנסה ליירט את הטילים למרכז הארץ, ובעיקר לבית שמש, הנה לפניכם כותרת הכתבה שהתפרסמה בעיתון "חדש" בבית שמש.

חורש בריח עמום | עיתון "חדש" | 10.10.2010

תיק דבקה: המטרה הרחוקה ביותר שהחמאס כיוון אליה טילים אדוכי הטווח הייתה בית שמש

מלחמת הדרום הביאה את החמאס לשינוי תוכנית הוועה

מאת דוד רובינ

החיסול הישיר של חמאס בדרום, המכונה "תיק דבקה", הוא הפעולה הראשונה של ישראל במלחמת הדרום. הפעולה נעשתה באמצעות טילי קסאם, שהגיעו לטווח של כ-100 ק"מ, והפגעו במתקני חמאס בדרום הרחוק. הפעולה נעשתה כחלק מתוכנית "המטרה הרחוקה ביותר שהחמאס כיוון אליה טילים אדוכי הטווח הייתה בית שמש".

החיסול נעשה באמצעות טילי קסאם, שהגיעו לטווח של כ-100 ק"מ, והפגעו במתקני חמאס בדרום הרחוק. הפעולה נעשתה כחלק מתוכנית "המטרה הרחוקה ביותר שהחמאס כיוון אליה טילים אדוכי הטווח הייתה בית שמש".

החיסול נעשה באמצעות טילי קסאם, שהגיעו לטווח של כ-100 ק"מ, והפגעו במתקני חמאס בדרום הרחוק. הפעולה נעשתה כחלק מתוכנית "המטרה הרחוקה ביותר שהחמאס כיוון אליה טילים אדוכי הטווח הייתה בית שמש".

הפלא ופלא המכון "מפעל הזוהר העולמי", הפועל בבית שמש, שקד באותה תקופה על הוצאת הזוהר ע"פ העמוד היומי, באותו היום שהובאו לדפוס י"ב הכרכים של הזוהר המחולקים ל"ב חודשי השנה באותו היום הסתיימה מלחמת עזה. ובכלל כל מהלך המלחמה בעזה היתה בניסי ניסים ומעל לדרך הטבע, מי יודע אם לא זכות הזוהר הקדוש היא שעמדה לנו, והדברים מדברים בעד עצמם...

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חשבון מדויק על גודל הזכות לימוד של הזוהר הקדוש בשבת קודש

יהודי הלומד זוהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללימוד תורה של 75 שנה בימות חול כלומר אם למדנו שעה אחת זוהר בשבת קודש שקול לפועל הנעשה מלימוד תורה במשך 75 שנה

לשון ספר דרך צדיקים מהצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי זכר צדיק לברכה, זי"ע:

לימוד קבלה וזוהר ביום שבת במשך שעה שוה ללימוד 75 שנה בימות החול

$$24 \times 354 \times 75 = 637,200 \quad \text{החשבון בשעות יהיה:}$$
$$\text{שוה: } 637,200 \text{ שעות תורה בנגלה}$$

מבוסס על 24 שעות לימוד תורה ביום

במשך 70 שנות חייו של אדם (לפי תהלים 52 שבתות בשנה)
יוצא ששעה אחת בלימוד זוהר בשבת קודש בשבעים שנות חיים של אדם

$$\text{יעלה החשבון } 70 \times 52 \times 637,200 = 2,319,408,000 \text{ מיליארד } 319 \text{ מיליון } 408 \text{ אלף}$$

פירושו של דבר, אם לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש במשך 70 שנה, עולה החשבון יותר משני מיליארד שעות, והרי זה בהישג ידו של כל יהודי. בהתחשב במשפחה בת 10 ילדים ** שיצטבר ב 11 דורות* למספר עצום של אנשים: 100,000,000,000 של הדור האחרון סך הכל מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משעה אחת זוהר שווה כדלקמן:

סך הכל שעות התורה: (2,319,408,000 מוכפל ב-100,000,000,000 מיליארד -

223,020,000,000,000,000 שעות, כלומר כ-223 קווענטיליון 20 קוואדריליון שעות תורה.

כל הזכות העצומה מוכחו של יהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד את הזוהר וצאצאיו הלכו בעיקבותיו. ואם הנך מזכה רק יהודי אחד בלימוד שעה זוהר בשבת זכית לקבל מיליארד שעות תורה.

* כיון שנתרו לכל היותר כ 230 שנה עד 6000 שנה שזה הזמן המוזכר בגמרא לקיום העולם הזה, (מסכת סנהדרין דף צז/א: אמר רב קמינא שית אלפי שני הוו עלמא וחד חרוב שנאמר ונשגב ה' לבדו ביום). ומשך דור בימינו הינו כ 20 שנה, הרי בזמן שנתר יש מקום ל11 דורות

** הערה חשוב מספר הצאצאים בדור האחרון:

1000000000	x10	9	100000	x10	5	10	x10	1
10000000000	x10	10	1000000	x10	6	100	x10	2
100000000000	x10	11	10000000	x10	7	1000	x10	3
מיליארד צאצאים x 100		סכ"ה	100000000	x10	8	10000	x10	4

ומתעַפְּבִין תִּמְן עַד דְּנִפְיָא שְׁבִתָּא. בִּיּוֹן (דָּרָא נָא ע"ב) דְּנִפְיָא שְׁבִתָּא, נִפְקִין אִינוּן
נִשְׁמַתִּין וְאִינוּן רוּחִין בְּהַדְרִיָּהוּ, וּמִתְחַבְּרִין בְּחָדָא.

וְאַתְיִין אִינוּן תְּרִין רוּחִין, וְחַד נִשְׁמַתָּא דְּגִזְעָא דִּיהוּא בַר נָשׁ, שְׁבַעִין
דְּרָגִין לְאַחֲרָא, וְשָׂאֲרֵן עַל הַהוּא בַר נָשׁ, רוּחָא בְּתַר רוּחָא, וְאוּדְעִי
לִיה מְלִין בְּעֵלְמָא, מְנַיְיהוּ קְשׁוּט וּמְנַיְיהוּ לָאו קְשׁוּט. מְנַיְיהוּ קְשׁוּט,
מִסְטָרָא דְּנִשְׁמַתָּא עֲרִטִילָאָה. דִּהָא אֲשַׁפְּחַת תִּמְן נִיחָא. וּמְנַיְיהוּ לָאו
קְשׁוּט, מִסְטָרָא דְּאִינוּן רוּחִין. וְלִזְמַנִּין, אִינוּן רוּחִין אוּדְעִין לִיה מִלִּי
קְשׁוּט, לְזַמֵּן קָרִיב.

וְדָא אִיהִי נִשְׁמַתָּא דְּלָא אֲשַׁפְּחַת פִּירוּקָא לְעֵלְמָא, מִשְׁבַּעִין דְּרָגִין לְאַחֲרָא.
כְּדִין, כּוֹכַב שְׁבִתָּאי מְשִׁיף לְהָאִי עֵלְמָא, אִינוּן רוּחִין. וּבְגִינָה לָא
דְּחִיל הַהוּא בַר נָשׁ, כַּד שָׂרְאֵן עֲלוּהִי, וְלָא אוּדְעִנַּע. זַפְּאָה חוּלְקִיָּה דְּמָאן
דְּאִית לִיה זְכוּ דְּאַבְהֹן, לְסִייעָא בְּכָל אִינוּן עוּבְדִין.

חוּטְמָא עָקִים, וְהַהוּא עֲקִימוּ סְטָא לְסִטְרָא יְמִינָא. דָּא אִיהוּ בַר נָשׁ דְּרִשִׁים
בְּאֵת ה' וְלִזְמַנִּין בְּאֵת ר'. וְלָא מִתְחַבְּרִין בְּחָדָא. דָּא אִיהוּ בַר נָשׁ
מִמְלַל רְכִיבִין.

בְּמַצְחִיָּה שְׂרֻטוּטָא חָדָא רְבֻרְבָּא, וְאַרְבַּע זְעִירִין, וְאִינוּן דְּקִיקִין וְלָא פֶּל
כָּף, וְאִינוּן מִתְהַפְּכֵן לְסוּמְקָא. שְׁעָרוֹי תְּלִין שְׁעִיעִין זְעִיר,
שְׁלִשְׁלָאָה רְבֻרְבָּא הוּוּ לִיה, וְתִלְיָא מְנִיָּה. סִינְעָא אִית לִיה, מְהִימְנָא אִיהוּ.
אַצְלַח בְּעוּבְדוּי. דָּא אִית לִיה פְּגִימוּ דְּמוּמָא, דְּאִיהוּ סְרִיס חֲמָה, אוּ תְּלִיָּא
בְּכִיסָא דְּבַעוּי חַד מְבַעוּי, וְלָא אֲפִיק זְרַעָא כְּדָקָא יָאוּת. בִּידָא שְׁמָא לָא
אִית לִיה אֲצַבַּע זְעִירָא, קָמִיט וְלָא אֲתַפְּשֵׁט.

אָמַר אָדָם קְדַמָּאָה, (תְּהִלִּים קֶלֶט טו) לָא נִכְחַד עֲצָמֵי מִמֶּךָ אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי בְּסִתְרָא
רְקִמְתִּי בְּתַחְתִּיּוֹת אֶרֶץ. מִכָּאֵן דְּמִזְוּוּגָא דְּדַכְר וְנוּקְבָא, אֲתִיָּא נִשְׁמַתָּא
קְדִישָׁא. מִזְוּוּגָא דְּמִלְכָּא בְּמִטְרוּנִיתָא. מֵאִי טַעְמָא. תַּחְתִּיּוֹת אֶרֶץ. תְּרִין
תְּחוּמִין אִית לְהִיא דְּאִיתְקָרִי אֶרֶץ חַפְּץ. אֲתֵרָא דְּאֲתַצְיִירָא נִשְׁמַתָּא דְּדְכוּרָא
לְיְמִינָא. וְאַתְרָא דְּנִשְׁמַתָּא דְּנוּקְבָא לְשְׁמָא לָא.

וְעַל דָּא בְּעִי אֲתַעְרוּתָא מִסְטָרָא דְּנוּקְבָא. הָדָא הוּוּ דְּכַתִּיב, (יִשְׁעִיָּה מָא כַּח)
הַעִירוּתִי מִצְפוֹן וַיֵּאת. וּכְדִין מִמְזַרְחָא שְׁמֵשׁ קוּרָא בְּשָׁמִי. זְוּוּגָא
דְּשְׁמָשָׁא בְּסִיחָרָא, יַעֲקֹב בְּרַחֵל וַיְבֵא סַגְנִים כְּמוֹ חֲמֹר. אֵלִין חֲתִילִין דְּעֵלְמָא,
דְּנִפְקוּ מֵאֲדָר"ם קְדַמָּאָה.

כְּתַר הַכִּי, (תְּהִלִּים קֶלֶט טו) גְּלָמֵי רָאוּ עֵינֵיהּ, פְּשְׁהִייתִי מוּטֵל גּוֹלָם בְּלֵא צוּרָה,
מִמְזַרְחָא לְמַעְרֵב. רָאוּ עֵינֵיהּ, הַדּוּרוֹת הַעֲתִידוֹת לְצֵאת מִמֶּנִּי. כִּי אֲתָה
הוּוּ הַקּוּרָא הַדּוּרוֹת מֵרָאשׁ.

ועל ספרך פולם יפתבו. (בראשית ה א) זה ספר תולדות אדם לדיוקנין. דבהאי ספרין של צדיקים, הווי אתחקקון פל דיוקנין דעלמא. בצירופא דאתוון, זר"ה פס"ץ.

ותמן פלם יפתבו, בציריין דקמטין, במשכא דאדם, פגוונא דרקייע השמים, דתמן פוכבים, (ישעיה מכו) המוציא במספר צבאם לכלם בשם יקרא. לזרעא דישראל עבדי, יעקב אשר בתרתיף. דאינון איקרון אדם, דכתיב (יחזקאל לד לא) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. ובגינהון אתברי עלמא. הדא הוא דכתיב, (ירמיה ב ג) קדש ישראל לה' ראשית תבואתה. דאינון עאלו במחשבה, עד לא אתברי עלמא. וכלהו (תהלים קלט טז) ועל ספרך פלם יפתבו.

ימים יוצרו, לכלהו יומין עילאין, פמגנן (שמות יב כא) משכ"ו וקחו לכם. משכו יומין עילאין, לאנהרא ליומין תתאין. שס"ה ורביע יום. ומקצת יומא פכולי יומא, לחושפן משכו. ומאן דמשיף מתמן משיף נהירו לסיהרא לקדשא לה.

ולא אחד בהם, דא דוד משיחא. דלא הווי ליה יומין לאתנהרא, ואיהו משיף ליה שבועין שנין. פמה דאת אמר, (תהלים לט ו) הנה טפחות נתת ימי. מאי טפחות, ט' פחות. טב הכא דפחית לון מיזמוי דאדם, למיהב לדוד, דהוה טוב רואי. טוב דיליה, מאדם קדמאה, דעבד עמיה צדקה, בגין דיהא מוכן דוד, לעשות צדקה לישראל. פגוונא דקביל דוד עני ואביון, הכי יהיב למספני. וכלא במשפט, פמה דאת אמר (ש"ב ח טו) ויהי דוד עושה משפט וצדקה לכל עמו.

ואתערו, שופריה דיעקב אבינו, מעין שופריה דאדם קדמאה. בגין דיעקב יושב אוהלים, ואוליה תמן, בבית שם ועבר ואברהם ויצחק, למפלח לקודשא בריף הוא. בגין דאיהו בכור, דכתיב (שמות ד כב) בני בכורי ישראל, ועבודה בבכורות הוה.

ודאי, ספרא דאדם קדמאה, הוה ליה ליעקב. וספרא דחנוף. וספר יצירה דאברהם אבינו. והא איתרעו, מסכת עבודה זרה דאברהם אבינו, ארבע מאה פרגי הויין. ומפל אינון ספרין, אוליה יעקב אבינו איש תם יושב אוהלים, חקמתא סגיא, והוה שופריה ושרטוטין דיעקב, פגוונא דשרטוטין דאדם קדמאה.

דהא פגוונא דאדם קדמאה, דאיהו קדם ליצירה, יציר בפיו של הקדוש ברוך הוא. אוף יעקב ראשון. לשלימו, (ירמיה ב ג) קדש ישראל לה' ראשית תבואתה, דהוה ערסיה שלים.

מה דלית הכי באברהם, דנפיק מגיה ישמעאל ובגני קטורה, דאינון סיגי הפסף. ואדם, דנפק מגיה קין. ונח, דנפק מגיה חם. ויצחק, דנפק מגיה עשו, סיגי דהבא. אבל יעקב ערסיה שלימא איהו. ועל דא ביה בחר ה' מפל העמים. דכתיב, (תהלים קלה ד) כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו, וכתיב (דברים לד ט) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו. (עד פאן פתרי תורה).

פרשת תרומה

פרשת תרומה

אמר רבי שמעון בן יוחאי, בשעתא דבר נש אקדים בצפרא, ואנח תפילין ברישיה, ותפילין פרשימא קדישא, בדרועיה, ואתעטף בעיטופא דמצוה, ואתי לנפקא מתרעא דביתיה. ארבע מלאכין קדישין מזדווגין עמיה. (דף נב ע"א) ונפקי עמיה מן תרעא דביתיה, ואזיפו ליה לבי פנישתא, ומכריזו קמיה, הבו יקרא לדיקנא דמלפא קדישא, הבו יקרא לבריה דמלפא, לפרצופא יקרא דמלפא. ויחא קדישא שריא עליה, אכריז ואמר, (ישעיה מט ג) ישראל אשר בך אתפאר.

אמר רבי שמעון בן יוחאי, בשעה שאדם מקדים בבקר, ומניח תפילין בראשו, ותפילין עם רשם קדוש בורעו, ומתעטף בעטוף של מצוה ובא לצאת משער ביתו, ארבעה מלאכים קדושים מתחברים עמו, ויוצאים עמו משער ביתו, ומלוים אותו לבית הכנסת, ומכריזים לפניו: תנו כבוד לדמות המלך הקדוש, תנו כבוד לכן המלך, לפרצוף הנכבד של המלך! ויח קדשה שורה עליו, מכריזה ואומרת: (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר. אחר כך יש לו לקרא פרשת בראשית עד יום אחד, שהוא העלוי ותשבחת הכל. אחר כך יתעסק בפרשת קרבנות, לכפר עליו. וכל אותם הקרבנות. וכן יעסק לכפר עליו, ויאמר (ויקרא ו) צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה, כדי לכפר על כל אותם ההרהורים ומחשבות של הלילה. אחר כך ישבח בתשבחותיו של דוד המלך, ומשום זה נכנס אדם בשערים של בית הפלה, והיא מתתקנת, ומתתקנות הדרגות עמה.

בחר הכי, אית ליה למקרי פרשתא דבראשית עד יום אחד, דאיהו עילוויא ותושבחתא דכלא. לבתר יתעסק בפרשת קרבנות, וכל אינון קרבנין. וכן יעסוק לכפרא עלוי. ויימא (ויקרא ו ב) צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה, בגין לכפרא על כל אינון הרהורין ומחשבין דליליא. לבתר ישבח בתושבחתן דדוד מלפא. ובגין כך עאל בר נש, בתרעין דבי פלה. ואיהו אתתקנת, ומתתקנין דרגין בהדה.

בין שמגיע ליוצר אור, שהוא ראשית תפלת מישב, אז כל אותן הדרגות פותחות שערים, ואז פתוח פתמרות עשן. מה תמרות של קטרת עולות ומתחברות

בין דמטי ליוצר אור, דאיהו שירותא דצלומא דמיושב, כדין כל אינון דרגין פתחין תרעין, וכדין (שה"ש ג ט) פתמרות עשן פתיב, מה תמרות עשן דקטורת סלקא, ומתחברין דרגין אלין באלין, אוף הקא איהי צלומא פתמרת

הדרגות אלו באלו, אף כאן התפלה היא כמו תמרת עֶשֶׂן של קטרת, עולה, והדרגות מתחברות ונקשרות אלו עם אלו, שְׁהַרִי הוא מקשר אותן.

ואומר, כלם אהובים, כלם ברורים, כלם גבורים. אחר כך אהבה רבה, לעלות ולהקשר בימיו. והיחוד של שמע, ואותן פְּרָשִׁיּוֹת, ואז נקראת מקטרת מור. אחר כך אמת ויציב, שהוא ולבונה. ואף על גב שהוא שְׁלֵה, הוא כלל.

בין שאמר אמת, למה ויציב, שהוא תרגום? ומה צריך כאן? אלא ודאי כל אמת זה יעקב, ויציב זה יוסף, וצריך להדבק בשניהם. ומשום שפרשת ציצית היא סוד הפלה, צריכה אותם, מיד אנו אומרים את שניהם - אמת ויציב. ועל כן אמת זה יעקב, ויציב זה יוסף. אם כך, אז למה תרגום? אלא משום שאמת אמת לא אומרים בשביל הפגם, ולכן הוא תרגום, ואין פגם בשניהם.

מבד אבקת רובל (שיר a) זו תפלת מעמד. שלש ראשונות, שהן מגן, ומחיה, ואתה קדוש. במגן יש ארבעים ושנים תבות, בסוד השם הקדוש של ארבעים ושנים אותיות. ויש להכלילו בלב, ולהקשר בו בסוד זה, כשלהבת בגחלת, באהבת אדונו, וזו היא ברפת הימין.

במחיה יש ארבעים ותשע תבות, בסוד חמשים שערים חסר אחד. ויש בו שם, הסוד של גבורות ה'. והוא את"ה גבו"ר לעולם ארנ"י. והסוד שלו אגל"א, ובסוד אחר יגל"א. והפלל סוד אחד, מן הגבורה של הפרכות, (בראשית מט) "יהודה אתה יודוך. גור ארנה יהודה. לא יסור שבט מיהודה. אסרי לגפן עירה. בזה התעורר יהודה בגבורה קדושה, וזו היא ברפת השמאל.

עֶשֶׂן דְקַטְרֶת, סֶלְקָא, ומתחברין דְרַגִּין, ומתקשרין אליו באליו דהא איהו מקשר לון. ואומר כלם אהובים כלם ברורים כלם גבורים. לבתר אהבה רבה, לסלקא ולא תקשרא בימינא. ויחודא דשמע, ואינון פְּרָשִׁיּוֹן. וכדין איקרי מקטרת מור. לבתר אמת ויציב, דאיהו ולבונה. ואף על גב דאיהו ידידה, כללא איהו.

בין דאמר אמת, אמאי ויציב, דאיהו תרגום, ומה אצטריכא הקא, אלא ודאי, כל אמת, דא יעקב. ויציב, דא יוסף. ואצטריך לאתדבקה בתרווייהו. ובגין דפרשת ציצית רזא דכלה, אצטריכת לון, מיד אנו אומרי תרווייהו, אמת ויציב. ועל דא אמת דא יעקב, ויציב דא יוסף. אי הכי, אמאי תרגום. אלא בגין דאמת אמת לא אמרינן, בגין פגימו. ועל דא איהו תרגום, ולית פגימו בתרווייהו. מבר אבקת רובל, דא צלותא דמעומד. תלת קדמאי, דאינון מגן, ומחיה, ואתה קדוש. מגן, אית ביה ארבעין ותרין תיבין. ברזא דשמא קדישא, דארבעין ותרין אתוון. ואית לאכללא ליה בלבא, ולא תקשרא ביה ברזא דא, כשלהובא בגחלת, ברחימו דמאריה. ודא איהי ברפתא ימינא.

מחיה, אית ביה תשעה וארבעין תיבין, ברזא דחמשין תרעין חסר חד. ואית ביה שמא, רזא דגבורות ה'. ואיהו את"ה גבו"ר לעולם ארנ"י. ורזא דיליה, אגל"א. וברזא אחרא יגל"א. וכולא רזא חדא, מן גבורתא דברכאן, (בראשית מט ה-ו) "יהודה אתה יודוך. גור ארנה יהודה. לא יסור שבט מיהודה. אסרי לגפן עירה. בדא איתער יהודה בגבורתא קדישא, ודא איהי ברפתא שמאלא.

בְּקִרְשָׁהּ יֵשׁ אַרְבַּע עֶשְׂרֵה תְּבוֹת - עֶשֶׂר אַמִּירוֹת, וְאַרְבַּע אוֹתוֹת. וְזֶה כּוֹלֵל אֶת כָּל הַצְּדָדִים, וְאוֹחֵז מִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוֹף הָעוֹלָם. שֵׁשׁ אֲחֵרוֹנוֹת אֵינָן בְּחֻשְׁבוֹן זֶה כְּתוּבוֹת, וְהֵן רְצֵה וּמוֹדִים, תּוֹמְכֵי הַתּוֹרָה, שְׁנֵי עֲמוּדִים. שִׁים שְׁלוֹם - עֵץ הַחַיִּים, שֶׁהוּא שְׁלוֹם הַבַּיִת, הַשְׁלוֹם שֶׁל הַכֹּל. בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף בְּאִמְצַע אוֹתָן הַבְּרָכוֹת שֶׁתְּקַנּוּ הַקְּדָמוֹנִים, וְהָרִי פְּרִשְׁיָה, אַחַר שִׁמְסִים הַתְּפִלָּה וּמוֹדָה עַל חֻטְאֵיו - נְפִילַת אִפְסִים.

מָה הִיא נְפִילַת אִפְסִים? הָרִי פְּרִשְׁיָה, שְׁעוֹשָׂה כָּל מַה שְׁעֲשֶׂה מִשָּׁה, תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים וּבִקְשׁוֹת וּנְפִילַת אִפְסִים, שְׁכַתוּב (הַדְּרִים ט) וְאַתְּנַפֵּל לִפְנֵי ה'. אֲבָל אַחַר שִׁמְסִים תְּפִלָּתוֹ, וּנְכַנֵּס לְתוֹךְ אוֹתָן הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת, וְהַתְּפִלָּה נִקְשְׂרַת בְּכֹלָם, יֵשׁ לְרַדַּת לְמִטָּה. וְהוּאִיל יוֹרֵד לְמִטָּה, צָרִיךְ נְפִילַת אִפְסִים בְּאִלְפָא בֵּיתָא.

מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁכִּיּוֹן שֶׁהַתְּפִלָּה תְּפִלָּתוֹ וְהוֹדָה עַל חֻטְאוֹ, מִכָּאן וְהִלָּא מִרְאָה אֶת עֲצָמוֹ שֶׁמִּסּוֹר נִפְשׁוֹ לְאֹדוֹנוֹ בְּאִתְּבָה. (תְּהִלִּים כח) לְדוֹר אֲלֵיךְ ה' נִפְשֵׁי אֲשָׂא. וְנוֹחַ לוֹ לְאוֹתוֹ הַצַּד שְׁשׁוּרָה בּוֹ הַמּוֹת, וְעוֹשָׂה לוֹ בְּזָה נַחַת.

וְעַם כָּל זֶה, בְּאִלְפָא בֵּיתָא יֵשׁ רַז הַרְזִים לְחַכְמִים. בְּאִלְפָא בֵּיתָא זוֹ אֵין וּא"ו, וְיֵשׁ בָּהּ פ"א בְּמִקְמוֹ, וְהֵינּוּ (ס) פְּדָה אֱלֹהִים אֶת יִשְׂרָאֵל. אַחַר כֶּף ר' פְּעֻמִּים הֵם, וְאֵין בָּהּ קו"ף.

מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁנְּפִילָה הַזֶּה, שְׁנַמְסֵר אֲדָם לְמוֹת, צָרִיךְ לְכַנֵּן רְצוּנוֹ, וְלַעֲשׂוֹת נַחַת רִיחַ לְאוֹתוֹ הַצַּד שְׁשׁוּרָה בּוֹ הַמּוֹת, כְּמוֹ שְׁעוֹשָׂה קוֹף בְּחֻרְבוֹת וּבְהַרִּים, מִרְאָה אֶת עֲצָמוֹ שְׁמַת, וְנִרְאָה שְׁמַת לִפְנֵי תִּיהָ אַחַת שְׁפּוֹחַד

קְרוֹשָׁה, אֵית בֵּיה אַרְבַּעַה עֶשֶׂר תִּיבִין. עֶשֶׂר אַמִּירָן, וְאַרְבַּע אַתּוּיֹן. וְדָא פְּלִיל לְכָל סְטָרִין, וְאַחִיד מְסִיפֵי עֲלָמָא עַד סִיפֵי עֲלָמָא. תִּלְתָּת בְּתָרָא, לָאו אֵינוֹן בְּחוֹשְׁבֵן דָּא פְּתִיבִין, וְאֵינוֹן רְצֵה וּמוֹדִים תְּמַכֵּי אוֹרִייתָא, תְּרִין עֲמוּדִים. שִׁים שְׁלוֹם, אֵילָנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ שְׁלָמָא דְבֵיתָא, שְׁלָמָא דְכוּלָּא. בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף בְּאִמְצַעִיתָא, אֵינוֹן בְּרַכָּאן דְּתְקִינוּ קְדָמָא, וְהָא אוֹקְמוּהָ. לְבַתַּר דְּמְסִים צְלוֹתָא וְאוּדֵי עַל חוֹבִיָה, נְפִילַת אִפְסִים.

נְפִילַת אִנְפִין מָה הִיא. הָא אוֹקְמוּהָ, דְּקָא עֲבִיד כָּל מַה דְּעֲבִיד מִשָּׁה, צְלוֹתָא וְתַחֲנוּנִים וּבְעוֹתִין וּנְפִילַת אִפְסִים, דְּכְתִיב (דְּבָרִים ט יח) וְאַתְנַפֵּל לִפְנֵי ה'. אֲבָל בְּתַר דְּמְסִים צְלוֹתִיהָ, וְעָאֵל בְּכָל אֵינוֹן דְּרַגִּין עֵילָאִין, וְאַתְקַשְׂרַת כְּלָה בְּכִלְהוּ, אֵית לְנַחְתָּא לְתַתָּא, וְהוּאִיל וְנַחִית לְתַתָּא, אַצְטָרִיךְ נְפִילַת אִנְפִין, בְּאִלְפָא בֵּיתָא. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּכִיּוֹן דְּצִלֵי צְלוֹתִיהָ, וְאוּדֵי עַל חוֹבוּיָה, מִכָּאן וְלְהִלָּאָה, אַחֲזֵי גְרַמְיָה, דְּמִסּוֹר נִפְשֵׁיהָ לְמֵאֲרִיָה בְּרַחֲמֵיהּ. (תְּהִלִּים כח א) לְדוֹד אֲלֵיךְ ה' נִפְשֵׁי אֲשָׂא. וְנִיחָא לִיה לְהֵוּא סְטָרָא דְּשַׁרְיָא בֵּיה מוֹתָא, וְעֲבִיד לִיה נִיחָא בְּדָא. וְעַם כָּל זֶה, בְּאִלְפָא בֵּיתָא, אֵית רְזָא דְרִזִין לְחַפִּימִין. בְּאִלְפָא בֵּיתָא דָּא לִית בֵּיה וּא"ו, וְאֵית בֵּיה פ"א בְּאַתְרֵיהָ, וְהֵינּוּ, פְּדָה אֱלֹהִים אֶת יִשְׂרָאֵל. לְבַתַּר ר' תְּרִי זְמַנֵּי נִינְהוּ. וְלִית בֵּיה קו"ף.

מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּנְפִילָה דָּא, דְּאַתְמַסֵּר בַּר נָשׁ לְמוֹתָא, אַצְטָרִיךְ לְכוּנָא רְעוּתִיהָ, וְלְמַעַבַּד נַחַת רִיחַ לְהֵוּא סְטָרָא דְּשַׁרְיָא בֵּיה מוֹתָא, כְּמָה דְּעֲבִיד קוֹף בְּחֻרְבוֹת וּבְהַרִּים, אַחֲזֵי גְרַמְיָה דְּמִית, וְאַתְחֲזֵי דְּמִית קְמֵי חִיוּתָא חֲדָא דְּדַחִיל מִינָהּ. בֵּינָן דְּהִיָּא חִיוּתָא קְרִיב

לְגִבְיָהּ, וְחָשִׁיב לְקַטְלָא לִיָּהּ, וּלְנִשְׁכָּא לִיָּהּ,
חָמָא לִיָּהּ נְפִיל לְאַרְעָא כְּמַת, וְחָשִׁיב דְּאִיָּהּ
מַת, כְּדִין תָּב לְאַחֲרָא, וְלֹא מְקַטְרַג לִיָּהּ. וְעַל
דָּא אֶסְתַּלְקוּ אֵלַיִן תְּרִין אַתְוּוֹן, דְּלֹא יַדַּע בְּהוּ
בַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּדוּי.

וְעַם כֹּל דָּא, בְּרַעוּתָא דְלִבָּא יִשְׁוֵי גְרַמְיָה
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְמָסַר לִיָּהּ נִפְשִׁיָּהּ
בְּרַחֲמֵימוּ. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חָשִׁיב עֲלוּי, פְּאֵלוּ
נְטִיל נִשְׁמַתִּיָּהּ מִגִּיָּהּ. וְעַל דָּא צְרִיף לְמַנְפַּל
בְּאַרְעָא כְּמַת, בְּשַׁעְתָּא דְיִימַר נְפִילַת אֲנִפִּין,
בְּגִין דְּאִית חוּבִין דְּעֵבִיד בַּר נֶשׁ, דְּלֹא מִתְכַּפְּרִין
אַלְא בְּמוֹתָא. כְּדַכְתִּיב, (ישעיה כב יד) אִם יִכְפֹּר הָעוֹן
הַזֶּה וּגְוִי. וְהַשְׁתָּא דְאַתְחָשִׁיב לִיָּהּ דְנִטְל
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נִשְׁמַתִּיָּהּ, וְאִיָּהּ יְהִיב לָהּ
בְּרַעוּתָא. הֵיאָה שַׁעְתָּא קִיַּיְמָא לְכַפְּרָא עַל
חוּבֵי, וְאַשְׁלִים לְכֹל סְטָרִין, וְיִלְהֵהוּא סְטָרָא
דְאַתְמָר.

וְעַל כֹּל דָּא, צְלוּתָא עוֹלָה, וְאַסְתַּלְקָא בֵּין תְּרִין
דְרוּעִין, בְּחַבּוּק דְרַחֲמֵימוּ כְּדָקָא יְאוּת.
וְאִיָּהּ מְקוּטְרַת מוֹר וּלְבוּנָה מְכַל אֲבָקַת רוּכַל.
וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהַר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה.
הוֹצִרָף מֹשֶׁה אַרְבָּעִים יוֹם לַתּוֹרָה שְׁבַעַל
פֶּה לְלִמְדָה, בְּגִין דִּהֵיאָה דְרָגָא אַרְבָּעִין אֲקָרִי.
וּלְכַךְ אָמַר, וַיְהִי שֵׁם עִם ה' אַרְבָּעִים יוֹם
וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, דְאַתְחַבְּרוּ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב
וְתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. וּלְכַךְ הוֹצִרָף לְהַזְכִּיר וּלְפָרְט
אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, דִּהָא בְּאַרְבָּעִים
יוֹם הָיָה סִגְי.

וּבְאַרְבָּעִים יוֹם אֶפִּיקַת הֵיאָה הוֹרְתָ"ם, (בתורה)
וּמִצְוָה). לַתּוֹרָה וּמִצְוָה, לְקַבֵּל
אַרְבָּעִים יוֹם דִּיצִירַת הַיּוֹלֵד. דְנִפְיַק מִן הַפֶּה
אַל הַפּוֹעַל. וְאַתְרִשִׁימוּ אִיבְרוּי דִּהֵיאָה דְכּוּרָא,
בְּאִינוּן אַרְבָּעִין יוֹמִין, דִּהָא אַרְבָּעִין יוֹמִין

מִמְנָה. כִּינּוּן שְׂאוּתָהּ הַחַיָּה קִרְבָּה
אֵלָיו, וְחוּשְׁבַת לְהַרְגוּ וּלְנִשְׁךְ
אוּתוּ, רוּאָה אוּתוּ נּוּפֵל לְאַרְץ כְּמוֹ
מַת, וְחוּשְׁבַת שֶׁהוּא מַת, אַז שְׂבָה
לְאַחֲרֶיהָ וְלֹא נִלְחַמַת בּוֹ. וְלִכְּנֵן
הִסְתַּלְקוּ שְׁתֵּי הָאוּתִיּוֹת הַלְלוּ,
שְׁאִין מִפִּיר בְּהֵן רַק הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְבָדוּ.

וְעַם כֹּל זֶה, בְּרַצוֹן הַלֵּב יִשִּׁים אֶת
עַצְמוֹ לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמֹסַר
לוֹ אֶת נִפְשׁוֹ בְּאַהֲבָה. וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מְחָשִׁיב עֲלוּי כְּאֵלוּ נְטִל
מִמְנָה אֶת נִשְׁמַתּוֹ. וְלִכְּנֵן צְרִיף לְפַל
בְּאַרְץ כְּמוֹ מַת בְּשַׁעַה שְׂיֵאמַר
נְפִילַת אֶפִּים, מִשּׁוּם שִׂישׁ חֲטָאִים
שְׁעוּשָׂה אָדָם שְׁאִין מִתְכַּפְּרִים
אַלְא בְּמוֹת, כְּפַתּוּב (ישעיה כב) אִם
יִכְפֹּר הָעוֹן הַזֶּה וּגְוִי. וְכַעַת,
שְׁנַחֲשֵׁב לוֹ שְׁנִטְל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא אֶת נִשְׁמַתּוֹ, וְהוּא נִתֵּן אוּתָהּ
בְּרַצוֹן, אוּתָהּ הַשַּׁעַה עוֹמַדַת
לְכַפֵּר עַל חֲטָאֵיו, וּמִשְׁלִים אֶת כֹּל
הַצְּדִים, וְאֵת אוּתוֹ הַצֵּד
שְׁנַחֲבָאָר.

וְעַם כֹּל זֶה הַתְּפִלָּה עוֹלָה,
וּמִסְתַּלְקַת בֵּין שְׁתֵּי זְרוּעוֹת,
בְּחַבּוּק שֶׁל אַהֲבָה כְּרֵאִי, וְהִיא
מְקַטְרַת מוֹר וּלְבוּנָה מְכַל אֲבָקַת
רוּכַל.

וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהַר אַרְבָּעִים יוֹם
וְאַרְבָּעִים לַיְלָה. הַצִּרָף מֹשֶׁה
אַרְבָּעִים יוֹם לַתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה
לְלִמְדָה, מִשּׁוּם שְׂאוּתָהּ דְרָגָה
נְקֵרַאת אַרְבָּעִים, וּלְכַךְ אָמַר (שמות
לד) וַיְהִי שֵׁם עִם ה' אַרְבָּעִים יוֹם
וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, שֶׁהַתְּחַבְּרוּ תּוֹרָה
שְׁבַכְתָּב וְתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. וּלְכַךְ
הוֹצִרָף לְהַזְכִּיר וּלְפָרְט אַרְבָּעִים
יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, שְׁהִרִי
בְּאַרְבָּעִים יוֹם הִיָּה מִסְפִּיק.

וּבְאַרְבָּעִים יוֹם הוֹצִיאָה אוּתָהּ
הוֹרְתָ"ם (בתורה ומצוה). לַתּוֹרָה
וּמִצְוָה, כְּנִגְד אַרְבָּעִים יוֹם שֶׁל
יִצִירַת הַיּוֹלֵד, שְׂיוּצָא מִן הַפֶּה אֶל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

הביאו פְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם - לְמַדּוּ וְהִפִּיצוּ אֶת הַזֶּהָר הַקָּדוֹשׁ

וְתִזְכּוּ לְהַבְטִיחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרְשָׁב"י הַקָּדוֹשׁ
(זֶהָר תְּרוּמָה קכ"ח)

תָּנוּ ע"ז לְאֱלֹקִים

סֵט זֶהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּד

הִזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאֵי אוֹזֵל!

ניתן לרכוש בחנות "מלכות דוד" רח' השומר 74 בני ברק
או ב"מפעל הזוהר העולמי" רח' נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

אמר משה רבינו לרשב"י: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" ויתקיים בהון ד' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר (דברים לב, יב) פרוש: משום שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בנו הפסוק שהשם יוציאנו מן הגלות בלי קטרוג. (רעיא מהימנא פרשת נשא דף קכד:)